

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμὰς 11

Τυπώματα λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσῶν 15.

Τυπώματα λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΚΑΡΑΝΤΙ

Μὰς ἔχει πιάσει καραντι
Τρικούπη, τὸ καράβι
Καὶ δὲ δουλεύουν τὰ πανιὰ
Νὰ κόψη 'λίγο δρόμο,
Πολλοὶ γιὰ καβαντζάρισμα
'Στὴν πλώρη τοῦ 'ναι κάβοι
Κι' οἱ ναῦται σου τὰ χάσανε
Μαζῆ μὲ τὸ λοστρόμο.
'Ἡ πλώρη τοῦ κι' ἡ πρύμνη τοῦ
Χορεύουνε 'στὸ κύμα,
Παρακυλᾷ ἡ σκάφη τοῦ
Κι' ὀμπρὸς δὲν πάει βῆμα·

Κρίμα 'στὸ ναῦλο τὸ γερὸ
'Στὸ κάρικὸ τοῦ κρίμα
Καὶ κρίμα 'στὴ σαβούρα τοῦ
Καὶ 'στὴν ἀρματωσιά τοῦ
Τὸ καραντι 'ναι τῆς βουλῆς
'Ἡ μέρα νύχτα λίμα
Καὶ χάνει τὸ καράβι σου
Σ' αὐτὴν τὴν πούσουλά τοῦ.
Σ' αὐτὴν θὰ κοπανίζεται
'Ἡ πλώρη τοῦ κι' ἡ πρύμνη,
Τρικούπη, αἰωνία τοῦ
Τοῦ καραβιοῦ ἡ μνήμη.

ΟΣΜΑΝΛΗΔΙΚΑ

Καὶ ὁ Δραγούμης τ' Ὀσμανιὲ
'Ἐπῆρε τὴν ταινία
'Αφεριμ! «ὅμως τοῦ 'πρεπε,
Γιατὶ ἄλλος κανεὶς
Δὲ 'δούλεψε, καθὼς αὐτὸς,
Τῇ φίλῃ μας Τουρκία
Μὲ τόσοις ἐξευτελισμοῦς
Τοῦ ἔθνους προφανεῖς.

Ἄς σκούζη ἡ «Ἐφημερίς»,
'Στὸ πείσμι' αὐτὸς τοῦ 'Ράλλη
'Ἐντὸς ὀλίγου Ὀσμανλῆς
'Ἐμπρὸς μας θὰ προβάλλῃ.
'Ὅσω γιὰ τὸν κύρ προέδρου
Ποῦ πιά νὰ προεδρεύῃ
'Ἐπαυσε, καὶ τῇ θέσει τοῦ
'Αφίνει 'στὸν Κοκκέβη

Γιατὶ μὲ τὰς ἀκτινάς τοῦ
Δὲ θέλει νὰ φωτίσῃ
Σκηνάς ὅπου δὲν ἤμπορεῖ
Κανέννας ν' ἀτενίσῃ,
Χωρὶς ντροπὴ, θαρῶ καὶ πρὶν
'Ακόμα ἡ Τουρκία
Τοῦ τὴν προσφέρῃ, πῶς αὐτὸς
Τὴν εἶχε τὴν ταινία,
Γιατὶ ἡ μόνη ἔγνοια τοῦ
Κι' ἡ καθαυτὸ δουλειά τοῦ
Εἶν', ἔπου καὶ ἂν βρίσκειται,
Νὰ πρήσῃ τὴν κοιλιὰ τοῦ.

Αἱ! Τοῦρκοι, ἰδὸστε ψεύτικα,
Γελοῖα μιχλιμπιδία
'Στοῦ ἔθνους ὅλα τὰ τσαγκὰ
Καὶ κούφι' αὐτὰ καρύδια

Ποῦ μᾶς προδόνουν· δόσετε
Καὶ εἰς τὸν Πανουργιᾶ μας
Καὶ εἰς τὸν Πατριάρχῃ μας
Καὶ εἰς τὸν βασιλεῖᾶ μας

Παράσημα πολύτιμα·
Ἡ ὥρα θεναρθῆ
Ποῦ ὄλα τὰ ζητήματα
Θὰ λύση τὸ σπαθί.

Δογμίας.

ΔΙΑΤΙ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΙΝ

Πρὸ εἴκοσι πέντε περίπου ἡμερῶν ἡ βουλὴ ἀπρακτεῖ· κυρίως δηλονότι δὲν ἀπρακτεῖ, ἀλλὰ παρεκκλίνασα τοῦ προορισμοῦ της, διαπράττει τοιαῦτα, ἅτινα μᾶς παρουσιάζουσι πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ἄλλων ἔθνων, ὡς εὐρισκομένους ἀκόμη εἰ τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὁ πολὺς Ἀμποῦ ἔγραψε τὸν βασιλέα τῶν ὀρέων.

Ὅταν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Λαοῦ, οἱ ἀντιπρόσωποι, ἢ, ὡς εἰθισται ν' ἀποκαλοῦμεν αὐτοὺς, οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐν ᾧ ἐκλήθησαν νὰ συζητήσωσι περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων, ἔρχονται εἰς χεῖρας ὡς τελευταῖοι ἀχθοφόροι, ὑβριζόμενοι, μεταχειριζόμενοι τὰς ράβδους τῶν, τὰ ἀλεξιβρόχιά των, καὶ ἐφοδιασμένοι, ὡς οἱ ἔσχατοι τραμποῦχοι μὲ κουμποῦρες ἅς εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὰς ἀνασπᾶσωσιν, ὅταν περὶ τῶν ὑπουργῶν ἐκτυλίσσονται τρομερὰ αἴσχη, οὗτοι δὲ ἐξακολουθοῦσι νὰ μένουσιν ὑπουργοὶ καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς βουλῆς νὰ τοῖς παρέχῃ τὴν ἐμπιστοσύνην της, τότε, οἱ κύριοι οὗτοι παύουσι νὰ ὄσιν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, ἡ δὲ βουλή αὐτῇ, παύει ἀποτελοῦσα βουλὴν οἷαν προβλέπει τὸ Σύνταγμα, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ διαλυθῇ μὲ τῆς κλωτσιαῖς.

Τίς ὅμως ὁ διαλύσων ταύτην;

Κατὰ τὸ ἄρθρον 37ον τοῦ Συντάγματος ἡ βασιλεία ἔχει δικαίωμα τοῦ διαλύειν τὴν βουλὴν. Τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο τὸ ἐχορήγησαν οἱ νομοθέται τῇ βασιλείᾳ, οὐχὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμπαθειῶν καὶ τῶν συμφερόντων της, ἀλλὰ προβλέποντες ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρξωσι βουλαὶ αἵτινες νὰ μὴ ἐκτελῶσι τὸ καθήκον των· ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρξωσιν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, οἵτινες νὰ μὴ τηρῶσι τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 64 κανονισθέντα ὄρκον ὃν ὠρκίσθησαν («νὰ ἐκπληρῶσι τὰ καθήκοντά των εὐσυνειδήτως»).

Πότε ἄλλοτε ὅμως δύναται νὰ γείνη χρῆσις τοῦ δικαίωματος τούτου παρὰ τῆς βασιλείας ἐνομούτερον ἢ ἥδη;

Πότε ἄλλοτε ἢ τώρα, ὅτε οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι παραμελοῦσι τὰ καθήκοντά των;

Πότε ἄλλοτε, ἐὰν ὄχι νῦν, ὅτε ἡ βουλή οὐδένα προορισμὸν καὶ καθήκον ἐκτελεῖ, οὐδὲ δύναται νὰ ἐκτελέσῃ, ἐνόσω ἢ μὲν μειοψηφία ὀχυρομένη ὀπισθεν τῆς προασπίσεως τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων μεταχειρίζεται πᾶν μέσον πρὸς παρακώλυσιν τῶν ἐργασιῶν της, ἢ δὲ πλειοψηφία ἐπιμένει εἰς τὴν ἐπιψήφισιν χρηματικῶν δωρεῶν ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ δημοσίου βαλαντίου εἰς ὑβριστὰς τοῦ ἔθνους;

Ναι! ἡ παρούσα ἐποχὴ εἶναι ἡ μόνη καθ' ἣν ἡ βασιλεία πρέπει καὶ ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν διάλυσιν.

Τοῦτο ζητεῖ ὁ τόπος· τοῦτο ὑπαγορεύει ἡ λογικὴ· τοῦτο ὄχι μόνον ἐπιτρέπει, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει, δύναται τις εἰπεῖν, τὸ Σύνταγμα.

Τί φοβεῖται ὅπως ζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ ἔθνους, εἰς ἣν δια παραμικρὰς αἰτίας ἄλλοτε κατέφυγεν;

Διατί ἡ κυβέρνησις συνεταράχθη φοβερὰ, ὅτε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐφημερίαι τις ἀντιπροσωπεύουσα τὴν ὑγιᾶ μερίδα τῆς κοινωνίας μας καὶ φίλα φρονούσα αὐτῇ, ἀλλ' αἰετοπεπολιτευομένη ἀμερολήπτως ἐπὶ παντός ζητήματος ἐθνικοῦ, τῇ ὑπεδείκνυεν ὡς μόνην λύσιν τῆς παρουσίας ἐκρύβου καταστάσεως τὴν διάλυσιν;

Ἡ μειοψηφία ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν ἐκλογῶν θὰ κατέλθῃ ἐστερημένη τῶν ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας διαθεσιμῶν ὡς ἐκ τῆς κατοχῆς τῆς ἐξουσίας μέσων.

Ἡ μειοψηφία δὲν θὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν της τὰ γνωστά ἐκεῖνα ρουσφέτια, ὧν εἶδεχθῆ εἰκόνα, ἐν μικρῷ, μᾶς παρουσίασεν ἡ ἱστορία τοῦ Παππα/ριστοριλοπούλου καὶ ὧν τινῶν ἡ κυβέρνησις ἀφειδῶς θέλει καὶ πάλιν ποιήσῃ χρῆσιν.

Δημοσιεύσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὴν περὶ **Ἀλώσεως** τοῦ Καλαποθάκη κρίσιν τῶν Ἑλληνοδικῶν τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος, ἐθεωρήσαμεν καλὸν ν' ἀποσπᾶσωμεν ἐκ τοῦ ὠραίου τούτου φιλολογικοῦ ἔργου τοῦ ἡμετέρου συναδέλφου καὶ τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν **Πόλεως Ἀλώσειν**, ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν, Α. Μωραϊτίδου, οὗ τὸ ἔργον διημφησθήτησε τὸ γέρας πρὸς τὴν **Δούκισσαν** τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ, καὶ εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον τοῦ γελοίου καλαποθακειοῦ ἐμβαλώματος.

(1)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(1)

ΠΟΛΕΩΣ ΑΛΩΣΙΣ

Ἐκ τῆς Ἐκθέσεως τῆς κρίσεως τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος.

Τῆς ἀναγνωσθεῖσης δημοσίᾳ ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ, ὑπὸ τοῦ κ. Ὠάννου Καμπούρογλου

Πόλεως ἄλωσις. Δράμα εἰς πράξεις πέντε. Ὑπέρτερον τῆς «Ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως» τὸ ἔργον τοῦτο τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὑπέκειτο βεβαίως εἰς τοὺς αὐτοὺς ὄρους τῶν δυσχρεσιῶν, οὓς περὶ ἐκεῖνου λαλοῦντες ἀνεφέραμεν. Ὁ ποιη-

τῆς μάλιστα τούτου ἐμμεῖνας στερεώτερον κατὰ πολὺ εἰς δραματοποίησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος, οὐχὶ δ' ἐπεισοδίου συγχρόνου, ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πῶς ἄρα ἤθελεν εὑρεῖν ἐν τῷ ἱστορικῷ τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων, τὴν σύγκρουσιν ἐκείνην τῶν παθῶν, ἧτις διὰ περιπλοκῆς τεχνήσεως φέρεται τὴν θέσιν τοῦ δράματος, τὴν πρώτην καλλονὴν τῆς τραγωδίας, καθ' ἣν οἱ χαρακτῆρες συμπλέκονται εἰς τὰς περιπετείας ἀπαραιτήτως καὶ ἀποκαθίσταται τελείως ὁμοία ἢ ἀπὸ σκηνῆς παράστασις πρὸς τὴν ζωὴν, τὸ δ' ἔργον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας γίνεται παρεμφερὲς τῇ δημιουργίᾳ τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφροῦ, δι' ὃν πᾶσα ζωὴ διαρρέουσα εἶναι δράμα συμπληρούμενον. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἡ κατάλληλος, ὅπως διὰ τοιοῦτου εἶδους ποιήσεως εἰκονισθῇ ἀναλόγως. Ὡς ἐξῆς δ' ἔπλασε τὸν μῦθον αὐτοῦ ὁ ποιητῆς πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς δραματικῆς οἰκονομίας ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ὀδυνηρᾷ ταύτῃ σελίδι τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ἡ Κωνσταντινουπόλις εἶναι στενῶς πολιορκημένη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ· ἐνῶ δὲ ἡ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀμύνα τῶν ὀλιγίστων λιποψυχεῖ ἀπέναντι τοῦ ἀσημέραι ἐξοχουμένου βέματος πέριξ τῶν κατακτητῶν καὶ οὐδέμια ἐλπίς ἀμυδρὰ διαφέγγει, εἰμὴ ἡ τῆς ἀμφιβόλου συνδρομῆς ἐκ τῆς Δύσεως, ἐν τῇ πόλει λυσσώδης ἐπικρατεῖ διαίρεσις μεταξὺ **ρωτικῶν** (τῶν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν δηλαδὴ, πρὸς σωτηρίαν διὰ τοῦ Πάπα) καὶ **ἀνθρωτικῶν**, ὧν ἀρχηγὸς ἐστὶν ὁ Νεόφυτος, πνευματικὸς τῆς Αὔλης, ἀπομακρυνθεὶς διὰ τοῦτο ἐξ αὐτῆς γέρον 70 ἐτῶν, ὅστις ἐξεγείρει τὰ πλήθη διαμαρτυ-

Και όμως η μειοψηφία δέχεται την λύσιν ταύτην, ενώ η κυβέρνηση τρέμει πρὸ τοῦ φάσματος τῆς διαλύσεως.

Τί ἐξάγεται ἐκ τούτου; Ὅτι ἡ πλειοψηφία ἐφ' ἧς ἡ κυβέρνηση στηρίζεται εἶναι νόθος καὶ κίβδηλος.

Ἡ μειοψηφία μάλιστα σὰς προκαλεῖ διὰ τοῦ ἡμιεπιστήμου ὀργάνου τῆς, διατυμπανίζουσα ὅτι ἡ παρούσα κυβέρνηση ἀνῆλθε καὶ μένει ἐν τῇ ἐξουσίᾳ συνεπεὶα νοθεύσεως τῆς ἐθνικῆς θελήσεως καὶ πρᾶχχαράξεως τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.

Διατί εἰς τὴν πρόκλησίν τῆς ταύτην, ἡ βασιλεία δὲν ἀπαντᾷ διὰ μιᾶς διαλύσεως, διὰ διαλύσεως τῆς μὴ εκτελούσης τὸν προορισμὸν τῆς βουλῆς;

Διατί κωφεύει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ τόπου καθισταμένη οὕτω αὐτὴ καὶ μόνη ὑπεύθυνος τῆς τοιαύτης ἐκρυθμότητος, μὴ στέργουσα διὰ τῆς ἐνασχίσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ συντάγματος χορηγουμένου αὐτῇ δικαιώματος, νὰ ἐπιφέρει τὴν θεραπείαν;

Τί φοβεῖται; ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, φοβεῖται μήπως ὁ λαὸς διὰ τῆς ψήφου του καταδικάσῃ τὸ σύστημα τῶν δωρεῶν καὶ τῶν προικοδοτήσεων ἐξ οὗ ἴσως πολλὰ προσμένει;

Ἡ μήπως ἐλπίζει, ὅπως καὶ αὐλοκυβερνητικῆς τῆς ἐφημερίδος τσαμπουνᾶ μεταβολὴν πολιτεύματος;

* Ἄς μὴ στενοχωρεῖται.

Θὰ ἐπέλθῃ ἡ μεταβολὴ τοῦ πολιτεύματος τούτου διότι τοῦτο εἶνε μοιραῖον.

Θὰ ἐπέλθῃ διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πρόδον.

* Ἄλλ' ἐν τούτοις οὐδὲν πρέπει νὰ ἐλπίζει ἡ βασιλεία καὶ καὶ οἱ ἐκ ταύτης ἀρνούμενοι τὴν ἰσχύοντων.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη θέλει οἰκτρῶς ψαλιδίσει τὰ προνόμια τῆς βασιλείας ἐὰν μὴ τὰ κατακερματίσῃ ἐντελῶς, καὶ θέλει ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀληθῶς διὰ γνησίων ἀντιπροσώπων τοῦ κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ.

Λογίας

ΕΠΗΡΑΝ ΧΑΡΙΝ

Ὁ Σουλτάνος κηδεύσῃ ν' ἀπονεύμῃ χάριν εἰς ἐφημερί-

δας ἀθηναϊκᾶς, ὧν μέχρι τοῦδε μετ' ἄλλων ἦτο ἀπηγορευμένη ἡ ἐλευθέρᾳ εἰσαγωγῇ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν αὐτοῦ.

Ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθέρᾳ εἰσόδον εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα», τὴν «Ὁραν», τὴν «Πρωίαν», τὴν «Ἀκρόπολιν», τὸν «Ρωμῶν», καθὼς καὶ εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν».

Ὁ «Ραμπαγᾶς» βεβαίως ἦτο ἀδύνατον νὰ τύχῃ τοιαύτης χάριτος, ἀφοῦ κατεδιώχθη θανασίμως παρὰ τοῦ Χαμητ, ὡς δημοσιογράφος, ὁ συντάκτης αὐτοῦ καὶ μόλις ἐσώθη ἀπὸ τῶν δυνάμεων τοῦ τουρκικοῦ στρατοδικείου, κατορθώσας μετὰ μυρίας μυθιστορικᾶς περιπετειᾶς, ν' ἀναχωρήσῃ λάθρα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς ναύτην μεταμφιεσθεὶς καὶ νὰ φθάσῃ, ὡς Γάλλος, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **De la Rose** εἰς Λαύριον, δι' ἄγγλικὸν ἀτμοπλοῖον προσεγγίζοντος μόνον ἐκεῖ κατὰ τὸν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Λονδίνον πλοῦν αὐτοῦ.

Τόση δὲ ἦτο ἡ κατ' αὐτοῦ λύσσα τῶν Τούρκων, ὥστε ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ νῦν συντάκτης τοῦ **Ραμπαγᾶ** ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καπετάν Ἀντώνης εἰς τινα οἰκίαν χριστιανικὴν, κατὰ τὰ Μνηματάκια, ἀναμένων δῆθεν τὸ καράβι του, τὸ ὅποιον ἐφόρτωνε κατεργασμένα δέρματα ἐν Μασσαλίᾳ, διότι τρεῖς ἐπληγεγραφήθησαν τὰ χαρακτηριστικά του εἰς τὰς ἐν Ἑλλησπόντῳ τουρκικᾶς ἀρχᾶς καὶ τὰ τακτικά ἀτμόπλοια πασῶν τῶν ἑταιριῶν ἐπολιορκούντο ὑπὸ σμήνους μυστικῶν κατασκόπων τῆς ἀστυνομίας, διὰ νὰ συλλάβωσι τὸν Τάκην αὐτόν, οἱ δὲ λογοκρίται Καλλιτσης καὶ Ἀνδρῖκος ἐφέντης ἦσαν ἀγρυπνοὶ νυκθήμερῶν καὶ κατεγίνοντο εἰς τὴν ἀνακάλυψίν του καὶ τοῦ Ἐνὲν ἐφέντη τῆς **Βυζαντίδος** ἀναβάν ἡ ποδηαῖς προσπαθοῦντος νὰ τὸν εὔρῃ καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τοὺς Τούρκους.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** τὸ θεωρεῖ τιμὴν τοῦ ἐξαιρετικῆν τὸ ὅτι δὲν ἔτυχε καὶ αὐτὸς χάριτος παρὰ τῶν νῦν Σουλτάνῳ.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** δὲν ἐννοεῖ νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα, χάριν τοῦ συμφέροντος. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ταπεινώσῃ τὸ δημοκρατικὸν αὐτοῦ φρόνημα, νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ τυράννου τῶν δούλων ἀδελφῶν χάριν τῆς πωλήσεως μερικῶν φύλλων.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ποθεῖ νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τῶν ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν στεναζόντων ἑμοφύλων, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔσπεργε ποτὲ νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτοὺς μετῃμριεσμένος εἰς

ΚΥΔΩΝΗΣ

» Τὴν ἔνωσιν κυτωπῶντες τούρκοι γίνεσθε.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ

» Τὴν ἔνωσιν ζητοῦντες ἀποσχίζεσθε »

Ἐπιτίθενται κατ' ἀλλήλων, ἐνῶ τὸ μέγα καὶ τρομερὸν τηλεβόλον, τὸ ἐξ Ἀδριανουπόλεως ζευχθέν δι' ἀμαξῶν τριάκοντα καὶ κομισθέν ὑπὸ τῶν τούρκων ἔξω, ἡ χωνεῖα, ὡς τὴν ἔλεγον, βρέμεικαὶ ποιεῖ τρέμειν ὅλα τὰ τεῖχη καὶ πάντες κλίνοισι γόνυ κρᾶζοντες «Κύριε ἐλέησον!». Ὁ Πρωτοστράτωρ μόλις ἐπαναφέρων τὴν τάξιν, ἐξαγγέλλει ἦδη τὸ ἐκ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπικείμενον δράμα διὰ τῶν ἐξῆς:

Πόλις, πόλις δύστηνος.

Ἰδοὺ εἰς τίνων εἴμορτο ἡ τύχη σου

τὰς χεῖρας νὰ ἐκπέσῃς. . .

Δυστυχισμένη πόλις, φεῦ! ἀπόλωλας.

* Ὅταν τὰ ἔθνη δὲν γνωρίζουν τοὺς καιροὺς

νὰ ἐκτιμῶσι, τότε καταστρέφονται.

Ὁ ποιητὴς λοιπὸν θέλει νὰ ἀποδώσῃ τὴν πῶσιν τῆς Πόλεως εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ ἐπ' αὐτῆς νὰ πλέξῃ τὸ δράμα του καὶ εἰσάγει μὲν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, σύμφωνα τῇ ἱστορίᾳ, τὸν θεατὴν εἰς τὸ προκείμενον, εἰκονίζει διὰ σκηνῶν καλῶν τὸ κρίσιμον τῆς θέσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μόνον δὲν ἀρκεῖ εἰς πλοκὴν δραματικὴν, ἄλλοθεν δὲ δὲν εὐρίσκει τὸν δεσμόν, πλάττει ὡς ἐκ ταύτης τῆς διαίρεσεως γεννηθεῖσαν ἐπὶ τέλους καὶ προδο-

ρόμενος κατὰ τοῦ ἀνευλαβεστάτου, κατ' αὐτόν, γεγονότος τῆς ἡμέρας, καθ' ἣ συνελειτούργησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ μετὰ τῶν εὐσεβῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ οἱ Λατῖνοι καὶ ἐμνημόνευσαν τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα. Καταράται τὸν πιστόν του Ἀκινάτην, διότι ἐκοινωνήσῃ τῶν ἀγράντων ἐκ χειρὸς μεμολυσμένου, δὲν θέλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ, τέλος, μετὰ πολλοὺς ἀφορισμοὺς προκαλεῖ ῥῆξιν πρὸς τοὺς ἐνωτικοὺς τοὺς ὑπὸ τὸν περίφημον Κυδώνην. Ἐν τοῖς διαλόγοις ἀναφέρεται ἡ ἀπελπιστικὴ κατάστασις τῆς πολιορκουμένης πόλεως· ὁ Κυδώνης, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἰδεῶν του, ἐπιθεβαίῳ ὅτι ἔρχεται διὰ τριήρων ἐπικουρία ἐκ μέρους τοῦ Πάπα, ἀλλὰ ἀμφοτέραι αἱ μερίδες μαίνονται καθοπλοὶ καὶ διὰ τοιούτων ἀντεγκλήσεων:

ΚΥΔΩΝΗΣ

» Λοιπὸν τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος θέλετε;

ΝΕΟΦΥΤΟΣ

» Καὶ σεῖς τὸν Πάπαν προσκαλεῖτε ἀρχηγόν;

ΚΥΔΩΝΗΣ

» Τοὺς τούρκους προτιμᾶτε τῶν χριστιανῶν;

ΝΕΟΦΥΤΟΣ

» Χριστιανοὶ δὲν εἶνε οἱ σχισματικοί.

ΚΥΔΩΝΗΣ

» Τὴν πόλιν εἰς τοὺς τούρκους δὲν προδίδομεν.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ

» Τὴν πόλιν εἰς τὸν Πάπαν δὲν προσφέρομεν.

τουροκοκόλακα και πρηνηδόν προσκυνών τον Σουλτάνον, ίνα φιλήση την κόριν των ποδών του.

Ἄρκει ἐλευθέρως συναδέλφους τινάς :

*Ν' ἀξιωθὸν τὰ φιλήσουν τὸ χῶμα
Ποῦ τ' ὠραῖό του πόδι πατεῖ !*

ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀπέριψε τὴν ἀναίρεσιν τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων Πειραιῶς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμία Συνέδρων, ἧτις κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ἕξαετῆ εἰρκτὴν.

Θλιβόμεθα ἐκ καρδίας ἐπὶ τῇ γενομένῃ ταύτῃ καταστροφῇ εἰς ἀνθρώπους γεγηρακότας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, κατηγορηθέντας δὲ καὶ καταδικασθέντας ἐπὶ καταχρήσεσι μὴ ὑπερβαίνουσαις τὰς δέκα χιλιάδας δραχμάς.

Καίτοι κατ' ἄρχὴν κλίνοντες γόνυ ἐνώπιον τοῦ δεδικασμένου, δὲν δυνάμεθα ἢ στεντηρεῖως νὰ βοήσωμεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἐπλανήθη. Ναί! ἐπλανήθη ἡ δικαιοσύνη!

Δὲν εἰσερχόμεθα ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς ὑποθέσεως οὐδὲ σκοποῦμεν—ἀτε γνωστὰ ἤδη τοῖς πολλοῖς—νὰ ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον καὶ ἀναφανῶσι τὰ ἐν τοῖς παρασκηνίοις τελεσθέντα, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι θλιβόμεθα ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν οἰκογενειάρχων καὶ μάλιστα δημοσίων ὑπαλλήλων, καταδικασθέντων εἰς βραεῖαν ποινὴν, ἰσόβαθμον τῇ ἐσχάτῃ τῶν ποινῶν.

Διότι, τίς ἀγνοεῖ ὅτι μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας καταδίκη ἐπιβαλλομένη εἰς δημοσίον ὑπάλληλον εἶναι ποινὴ βραεῖα, ἡ δὲ ἐπιβολὴ ἕξαετοῦς εἰρκτῆς, ἀποθάνει ἵνα μὴ τι ἄλλο χεῖρον εἴπωμεν, γελοῖα;

Ἄρκει, ὅτι ἐπὶ δύο ἤδη ἔτη στενάζουσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Ἄρκει ὁ στιγματισμὸς ὃν ἔλαβον παρὰ τῆς κοινωνίας.

Ἄρκει ὅτι ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις αὐτῶν ἀπολέσθησαν.

Ἄρκει, ὅτι ἐστερήθησαν τῶν ἀστυκῶν καὶ πολιτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων.

σίαν καὶ ταύτην μόνην θὰ φέρῃ ἐπὶ σκηνῆς ὡς αἰτίαν τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἱστορία βεβαίως δὲν θὰ παραδεχθῆ, ὅτι, ἔστω καὶ ἂν ἐγένετο μίᾳ προδοτικῇ παράδοσις μιᾶς πύλης τὴν τελευταίαν ἡμέραν, μόνον δι' αὐτὸ ἠλώθη ἡ Πόλις, εἰς καταστροφὴν τῆς ὁποίας τόσα προηγούμενα συνετέλεσαν, ἕως οὗ τὴν ἀγάγωσιν εἰς τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην θέσιν· οὔτε θὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι, ἂν ὁ Ἰουστινιάνης Λόγγος, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ ποιητὴς, δὲν ἐγκατέλειπε τὴν θέσιν του, ἡ Πόλις θὰ ἐσώζετο ἐπὶ μακρότερον μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν ἀκόμη. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς εἶχεν ἀνάγκην πλοκῆς δραματικῆς, τὰ δὲ προηγούμενα τῆς πολιτικῆς ἱστορίας, ἧτις ἐπήνεγκε τὴν πτῶσιν τῆς Αὐτοκρατορίας συνώψισεν ἐν τελευταία φάσει αὐτῶν, τῇ τῆς διαίρεσεως μεταξὺ ἐνωτικῶν καὶ ἀθνεωτικῶν, ἐξ ἧς παρήγαγε καὶ τὴν προδοσίαν, τὸ μόνον ἐλατήριο, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ μηχανὴν πολύπλοκον παραστάσεως τοῦ γεγονότος ἀπὸ σκηνῆς. Ἦδη ὁ πρωτομάρτυς τοῦ γένους καὶ τελευταῖος αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, αἰσθανόμενος τὴν ἀπομόνωσιν του, πρὸ τοῦ κινδύνου, ὅστις τὸν περιβάλλει, ἐπικαλεῖται ματαίως ἕξωθεν συνδρομὴν καὶ λέγει ἐν χριστιανικῇ ἐγκαρτερήσει τῇ συζύγῳ του Ἑλένῃ (δὲν εἶχεν ὅμως τότε οὔτε τὴν δευτέραν του σύζυγον ὁ Κωνσταντῖνος, θανοῦσαν καὶ ταύτην:)

« Αὐτὸς ὁ κληρὸς ἔλαχεν Ἑλένη μου.

Εἰς χρόνους δυστυχίας, εἰς πικρὸς (sic) καιροῦς.

Ἄρκει, ὅτι ἀφῆρέθη αὐτοῖς συνεπείᾳ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως.

Ἄρκει, ὅτι δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐπανέλθωσιν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ.

Ἀρκοῖσιν ἐν τέλει, οἱ γόοι καὶ οἱ θρήνοι τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν ἀποστερηθέντων τῶν στηριγμάτων αὐτῶν, ἵνα ἐπὶ τέλους ἐλεήσῃ αὐτοὺς ὁ κ. Τρικούπης καὶ ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ αὐτοῦ ἀυστηρότητι καὶ φιλανθρωπία ἀπαλλάξῃ τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς, τοὺς ἐκ προκταλήψεως τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἐκ πλάνης τῆς δικαιοσύνης καταδικασθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους.

Ἀποτεινόμεθα δὲ πρὸς τὰ φιλόπρωπα αἰσθήματα τῶν συναδέλφων δημοσιογράφων, ὅπως ἐξ εὐσπλαγγίας καὶ πρὸς τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα τῶν ἀτυχῶν τούτων ὑψώσωσι φωνὴν, καὶ ἀποδοθῆ αὐτοῖς ἡ ἐλευθερία τοῦλάχιστον, ἀφ' οὗ ὡς ἔγραψεν ἡ « Ἀκρόπολις » κατὰ τὸν π. Ἰούνιον « δὲν ἔσχορον οὐδὲ τὴν ὠφέλειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν τιμωρίαν. »

Ο Ρ Α Μ Π Α Γ Α Σ Ε Ν Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α

Ἀγαπητέ μοι Ρωμαγαῶ.

Ἡ ἐπὶ τοσοῦτω σιωπῇ μου προήλθεν ἕνεκα ἀσθενείας, νῦν δὲ ἀναρρώσας σοὶ γράφω ὀλίγα τινά.

Τὰ δημοτικά μας πηγαίνουν σὰν τὸν κάβουρα. Ὁ δήμαρχος καὶ ἡ ἀστυνομία του ἔχουσιν ὡς ὑπογραμμὸν τὸ *ἀστε γρούα*, ὁ δὲ νομάρχης εἶναι πιστὸς φίλος των, καὶ . . . μὴν ἐρωτᾶς τί γίνεται.

Οἱ καυγάδες τῆς Βουλῆς ἐνεποίησαν ἡμῖν μεγάλην ἐντύπωσιν, ἐξαιρέτως ὁ μεταξὺ τοῦ *Τάκου Θεοῦ* καὶ τοῦ Νικολάκη, περιεμένου ἐν ἄλλο παρὰ τὸ ἐπελθόν ἀποτέλεσμα, ὅπερ πιθανὸν νὰ ἐπέλθῃ. Πράξεις, κύριοι ἀντιπολιτευόμενοι, πράξεις καὶ ὄχι λόγια.

*Finirà, se Dio vuole,
Questa guerra di parole,
Guerra da pettegolsi*

Οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν, οἵτινες γινώσκουμεν τὰ Ρωμαῖκα, οἰκτείρομεν τὴν εἰς ἣν περιῆλθε θέσιν τοῦ δυστυχῆς κράτος μας

*Ἄναδεικνύετ' ἡ πιστεύουσα ψυχῇ,
Πτωχὴ Αὐγούστα*

ὅτε τῷ ἀναγγέλλεται, ὅτι « ἀφίκοιτο τοῦ Πάπα τὰ στρατεύματα, ὁ Ἰωάννης Λόγγος μὲ τὰ πλοῖά του ». Οὗτος γίνεται δεκτὸς ἐνθουσιωδῶς εἰς τὰ ἀνάκτορα, τυγχάνει ἐξόχων τιμῶν, βεβαίων μεθ' ὑποκρισίας, ὅτι πάντοτε ἡ Δύσις εὐγνωμόνως τὴν μητέρα της, τὴν γηραιὰν Ἀνατολὴν, ἠγάπησε. Μένων δὲ μόνος εἰς τὰς αἰθούσας, μονολογεῖ ὡς ἐξῆς ἀρχόμενος:

« Ἰδοὺ ἡ Πόλις, τὸ γλυκὺ κ' εὐφρόσυτον
» τοῦ Κόσμου ὄναρ. Αἱ ἐλπίδες τοῦ Βορρά,
» τῆς Δύσεως οἱ πόθοι οἱ ἐπέραστοι,
» ὁ στεναγμὸς τοῦ Πάπα ὁ πανάγιος!
» Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Πόλις! Ἡ Βασίλισσα
» τῆς Οἰκουμένης, ἡ τιμὴ τῶν Πόλεων,
» τὸ χάσμα τοῦ Βοσπόρου τὸ ἀφρόπλαστον,
» ὁ μαργαρίτης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. »

καὶ ἀνακοινώνει ἤδη τοῖς ἀκροαταῖς, ὅτι « αἰῶνων μῖσος τὸν βαρύνει » « ἦλθε νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἀνατολὴν, τὸν λύχον σβύνων τοῦ φωτὸς τὸν φαινόν. »

« ὦ, καὶ τοῦ τούρκου εἶμαι ἀπεχθέστερος.

» Ἐγὼ τὴν Πόλιν; Σιωπὴ! Ἐγὼ; Σιγὴ!

Δενεῖναι ὅμως σιγὴ. Κάπιος τὸν ἤκουσε, κεκρυμμένος ὑπὸ τὸν κλιντήρα, καὶ παρουσιάζεται ἀκρῆς κραδαίνων σπάθην.

« Τὴν Πόλιν, αἰ; »

Ὁ Λόγγος φοβεῖται. Τίς ἦν ὁ δαίμων; Εἶναι τρελλός τις

ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τῆς βίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐννοήσαμεν πλέον ὅτι ἡ προδοσία μένει ἀτιμώρητος καὶ ὅτι ὁ λαὸς ἀνέχεται αὐτὴν, ὥστε ἀπηλπίσθημεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ ταύτην κυβέρνησιν ὑπαρξίν εὐνομίας, δικαιοσύνης, τιμίας διαχειρίσεως. Ἄλλ' ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες τὰ θέλωμεν, ἄς διασκεδάζωμεν στενάζοντες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς φορολογίας καὶ τῆς ἀπολυταρχίας.

**Popol capace di capir non v' è,
ch' ei piu felice è sudito che re.**

Δυστυχεῖς ἡμεῖς οἱ γεννηθέντες καὶ ζῶντες εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ συνείδησις ἐξωμοιώθη τῇ κόπρῳ.

Οἱ ἐξῆς στίχοι τοῦ ποιητοῦ Γκιούστη εἶναι, κατ' ἐμὲ, τὸ ἀρμόδιον ἐπίγραμμα διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

**Secolo anfibio inetto,
al vizio e alla virtù,
dal viva Ma à mette
torna al viva Gesù,
ma sempre puozolente
di baro e d' assassino,**

Μήπως ὁ λαὸς ἀπεγοητεύθη; . . . Ἄλλ' ἡ ἀπαγοήτευσις ἀποδεικνύει ἔλλειψιν θάρρους, φιλοπατρίας. Οἱ προδότες τῆς αἱματοφύρου Ἑλλάδος μας τυραννοῦσιν ἡμᾶς καὶ κατατρώγουσι τὰ σπλάγχνα τῆς, πρὸς τί λοιπὸν καθεύδομεν;

* Ἄλλοτε ὁ ἱερὸς λόγος, ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος—ἐθυσιάζετο ἐν Δραγατσάνι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος, σήμερον δὲ ὁ ὑπὸ τὸν Μογγόλον μεγαλὸς λόγος θυσιάζει τὸ ἔθνος μας καὶ ἀμειβεται ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ του διὰ χρημάτων καὶ ρουσφετιῶν. Εὐγὲ μας! ἀφοῦ διατηροῦμεν εἰσέτι αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ράγῳς μας. Καὶ εἰς τοιούτους φωστῆρας ἀρμόζουσι βεβαίως καὶ τὰ ἐξῆς:

**Viva Arlechini
e burattini,
e biricchini,
briganti e maschere
d' ogni paese
cibi processò, chi prese e chi non rese.**

* Ἐκείνοι ὅμως περιφρονοῦντες τὸν λαὸν ψάλλουσιν ὡς ἐξῆς:
Viva Arlecchini

βούλγαρος, ἐν αὐτῇ ἐλευθέρως περιφερόμενος, διότι ἡ σπάθη του εἶναι ξυλίνη! Ἦτο δὲ κοντόσταυλος τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ δαρεῖς ὑπ' αὐτοῦ μίαν ἡμέραν διὰ ραβδίου χρυσοῦ, ἐξορυχθεὶς καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν διὰ λίθου ὑπὸ τινων τῶν παρισταμένων, παρεφρόνησε, κ' ἔκτοτε ἐκ συμπαθείας ἀφίνεται ἐλεύθερος εἰς τὴν αὐτὴν, πτήσων πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος μόνον καὶ φεύγων πρὸ αὐτοῦ τετραποδητῆ, ἀλλοῦ δὲ παντοῦ φερόμενος ἐλευθέρως μὲ τὸ τραγοῦδι του πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη:

«Ὁ Βασιληὰς εἶμαι ἐγώ,
»εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιληὰς.
»Βασιληὰς μὲ ἕνα μάτι,
»βασιληὰς χωρὶς παλάτι,
»βασιληὰς ποῦ τρώγει ξύλο
»μὲ χρυσοῦν μαστίγιον,
»βασιληὰς ὁποῦ δὲν ἔχει
»ἄλλο καταφύγιον».

* Ἀναφέρομεν τὴν ἐπιπόνησιν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, μετὰ λεπτῆς δηκτικότητος, τοῦ τρελλοῦ τούτου, κατὰ τάσαιξπήρεια, ἐπίτηδες δὲς βουλγάρου, διότι οὗτος θὰ χρησιμεύσῃ δυστυχῶς πλειότερον τοῦ δέοντος εἰς τὴν δέσιν καὶ τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Ὀνομάζεται Συμεὼν Πάλδας.

Συγκινητικὸν λίαν ἐπεισόδιον ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει εἶναι τὸ τῶν θυγατέρων τοῦ Νοταρᾶ, Ζωῆς καὶ Βερίνας, αἱ ὁποῖαι ἀποκεκλεισμέναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς των μόναι εἰς πύργον τινὰ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς πολιορκίας μετὰ γραιίας

**e buratini,
e gl' indovini,
viva le maschere
d' ogni paese.
viva Brighella che cifa le spese**

Σὺ δὲ λαέ, σιωπᾶς! . . . Ἡ σιωπὴ Σου αὕτη προδίδει ἀνοχὴν ἀπολυταρχίας, ἀποδεικνύει ὅτι Σὲ κατέλαβεν **amollissement**.

* Ἄχ Ραμπαγᾶ μου! ἐνόμιζον ὅτι, μετὰξὺ τῶν σημερινῶν ἑλλήνων, πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον πολῖται τινες ὡς τοὺς **Danton, Marat, Legendre**, οὐχὶ ἵνα κατορθώσωσιν ὅσα ἐκεῖνοι, ἀλλὰ νὰ ἐμπνεύσωσι τοῖς ἀλλήλοις φόβον εἰς τοὺς ἐγκληματοῦντας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατριδος, ἀλλ' ἡ φαντασία μου αὕτη εἶναι τρέλλα. **τάλαινα πατρίδες!** κατέστης τὸ ἔρμαιον τῶν προδοτῶν.

Καὶ τώρα εἰς τὰ Κορριάτικὰ μας. Διασκεδάσεις! Ἴδου τὸ σύνθημα μερίδος τινὸς τῶν ἀστῶν τῆς Φαιακίδος.

Μελόδραμα, χοροὶ διδόμενοι ὑπὸ τῶν δυσχεροσθέντων διότι ἐτέθησαν εἰς πλειοδοσίαν τὰ θεωρεῖα τῆς **μαρτάρας** μας (Θεάτρου), καὶ **ρωτῶχια** ὡς τὸ **πίτυρο**.

* Ἡ ἐνταῦθα προσεχὴς ἔλευσις τοῦ συμπολίτου μου μουσουργοῦ κ. Σπ. Σαμάρα καὶ ἡ ὅσον οὕτω ἀναβίθασις ἐπὶ τῆς σκηνῆς μας τῆς ὑπ' αὐτοῦ μελοποιηθείσης «Φλώρας» περιμένεται ὑπὸ τοῦ κοινῶ ἀνυπομόνως καὶ δίδει ἐλπίδας εἰς τὸν ἐργολάβον ὅτι θὰ σωθῆ ἐκ τῆς ἐπιχειρημένης ζημίας καὶ ἐκ τῆς ζημίας ἣν μέχρι τοῦδε ὑπέστη ἐπιμένων νὰ μᾶς διατηρήσῃ **θεατριζομένους**. Ἀπέπεμψαν τὴν ὑψίφωνον Περότου, ἣν τὸ κοινὸν ἀπεδοκίμασε καὶ μᾶς ἐκόλλησαν (καθ' ὅλην τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως) τὴν ὑψίφωνον **Bevilacqua**, (Νεροπίνουσαν) ἣτις ἐφημιζετο ὡς μία **celebrità**, ἀλλ' ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς. Ἠκροάσθημεν αὐτῆς εἰς τὴν «Βόργια» καὶ ἀντελήφθημεν ὅτι τὰς ὑψηλὰς μόνον νότας ἔχει καλὰς, αἱ δὲ μεσαῖαι καὶ βαθεῖαι εἶναι **orrore**.

* Ἡ Νεροπίνουσα (**Bevilacqua**) εἰς τὴν «Βόργια» ἦτο «Τραβιάτα» σωστῆ, διότι δὲν ὑπεκρίθη τὴν Λουκρητίαν ὡς τὴν γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ὡς ἀρέσκει αὐτῇ. Μὲ ταῖς ὑγείαις τῆς.

* Ἡ κακῶς ἀποκαλουμένη **ελαφρὰ ὑψίφωνος** δεσποινὶς **Κολομβάτη**, ἡ τὴν Λουκίαν ἐν τῇ «Λουκία» τοῦ Λαμερμούρ καὶ

μοναχῆς, παιδαγωγοῦ, τῆς Ἀγνῆς, συναισθάνονται ὅλον τὸ φοβερὸν τῆς περιστάσεως. Ἀναγινώσκει δ' ἡ Βερίνα τοῦ Λέοντος τοὺς χρησμούς:

«Οὐαὶ σοι, Πόλις Ἐπτάλοφε, ὅταν τὸ
»εἰκοστὸν στοιχεῖον εὐφημιζεταί
»εἰς τὰ τεῖχη σου τότε ἤγγικεν
»ἡ πτώσις καὶ ἡ ἀπώλεια καὶ
»τῶν δανειστῶν σου καὶ τῶν ἀδικῶν κρινόντων»

καὶ φοβεῖται ἡ Ζωὴ καὶ τρέμει καὶ ἀποροῦσιν ἀμφοτέροι καὶ ῥίπτουσι μακρὰν τὸ ἐπάρατον βιβλίον.

«Ὁ χρησμὸς οὗτος μὲ τὴν ἰσχυρὴν φωνήν,
ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς κύκλω ἔστησαν
τῶν ἀσεβῶν οἱ πόδες... ὦ Βερίνα μου!
Λιποθυμία μ' ἦλθεν. ὦ κατάρατον
καὶ θλιβερὸν βιβλίον. Εἰς τὰ ὠτά μου,
ὅπως ἡ σάλπιγξ τῆς ἡμέρας, ἤχησαν
τῆς Κρίσεως αἱ λέξεις σου. Βερίνα μου!
Ν' ἀνοίξῃς τὴν θυρίδα πρῶτον ἀπὸ
ν' ἀνέλθῃ τοῦ λιμένος. Τάφος φαίνεται
ὁ Πύργος οὗτος, ἐνθα κατεκλείσθημεν
μὴ βλέπουσαι τὸν κόσμον.

τὴν Ἑλβίαν εἰς τοὺς «Πουριτανούς» ἀριστα ὑποκριθεῖσα καὶ ἠδύνασα διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς τῆς καὶ τῆς μουσικῆς τέχνης τὰ ὅσα τοῦ κοινοῦ, ὅπερ ἐπεδοκίμασεν αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς καὶ φρενητιωδῶς χειροκροτεῖ αὐτὴν ὁσάντις τριγυροῦθι, ἢ ὑψίφωνος αὐτῆ, ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ ὁ ἱπποτικὸς ὀξύφωνος Δὲ Καστέλλας, ἰσπανὸς τὸ γένος, κατέχουσιν, ἀνευ οὐδεμιᾶς παραβολῆς πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν κοιδῶν θέσιν, χάριν δὲ τῶν δύο τούτων ἐτηρήθη ἀνοικτὴ ἡ Μπαράγκα τοῦ Ἀϊ-Γιάκουμου.

Ἡμεῖς θὰ ἐσυμβουλευόμεν τὸν κ. Σαμάραν ἵνα, προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ὑψίφωνου διὰ τὴν «Φλώρα» του, ἐκλέξῃ τὴν δεσποινίδα Κολουβάτη, τὴν μόνην ἀρμοδίαν ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ αὐτῆ διὰ τῆς δραματικῆς καὶ τῆς μουσικῆς τέχνης, ἣν κατέχει, δύναται, νὰ διερμηνεύσῃ ἀλανθάστως τὴν τε φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν τοῦ μουσουργοῦ.

Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀπείρους ἀποδείξεις.

Ἄρκει διὰ σήμερον τόση λίμα, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ σε νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃς ἀδημοσίετον.

Καλὴ σου πρωτοχρονιά καὶ καλὴ ἀποβλακίσις σου.

Ἐν Κερκύρᾳ τῆ 31 10βρίου 1888.

Δημοκράτης.

ΔΙΚΗ ΙΩΑΝ. ΓΚΙΟΥΖΗ

Τὴν προσεχῆ τετάρτην δικάζεται ἐν τῷ ἐνταῦθα κακουργοδικεῖῳ ὁ ὑπερεβδομηκοντούτης Ἰωάν. Γκιούζης πατὴρ ἑπταμελοῦς οἰκογενείας καὶ εἰς ἐκ τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς πόλεως μας.

Κατηγορεῖται, ὅτι κατὰ τὸν παρελ. Αὐγουστον ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἐνωμοτάρχην Ἄνδρ. Ζάχον.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ ἀγορῶσα προσβολῆν οἰκογενειακῆς τιμῆς θέλει κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει ἐκτιμηθῆ δεόντως παρὰ τῶν κ. κ. ἐνόρκων καὶ δοθῆ ἐν μάθημα εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐπιτετραμμένοι ὄντες τὴν προάσπισιν τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως παντὸς πολίτου ἀσεβοῦσι πρὸς ταύτας.

BEPINA

(ἀνοίξασα τὴν θυρίδα καὶ ἰδοῦσα)

*Α! Ζωή! Ζωή!

Τριήρεις ξένος διακρίνω ἔμπροσθ-
τῶν Βλαχερνῶν. Τοῦ Πύργου πλησιέστατα.

Ἰδέ!

ZOH

Τοῦ Λόγγου εἶναι αἱ πολεμικαὶ
τριήρεις.

BEPINA

*Ἄλλ' οἱ φράγγοι φέρουν ἐρυθρὰς
ὀθόνας ἐν ταῖς κεφαλαῖς αὐτῶν;

ZOH (βλέπουσα)

Βαβα!

τῆς θεᾶς! (ὀπισθοχωρεῖ) Εἶναι Τοῦρκοι! !

BEPINA

Πῶς διέβησαν

εἰς τὸν χρυσοῦν λιμένα; Ἄπωλόλαμεν!
Καὶ πῶς δὲν ἦλθεν ὁ πατήρ; Προσέρχεται
τὴν ὥραν ταύτην καθ' ἑκάστην κ' ἐρωτᾷ
μανθάνων πῶς τὴν νύκτα διεξήλθομεν,
ἐντὸς τοῦ Πύργου κεκλεισμένοι ὄρφαναί.

ZOH

Τί ἄρα νὰ συνέβῃ!

Ἡμεῖς θέλομεν παρακολουθῆσαι μετὰ πάσης λεπτομερείας τὰ κατὰ τὴν δίκην ταύτην, ἢ δὲ ἐκφρασθεῖσα γνώμη τῆς κοινωνίας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης πεποιθᾶμεν ὅτι θέλει ἐπιδοκιμασθῆ διὰ τῆς ἀθωωτικῆς τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορίας.

Κ.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Τελωνιακόν.—Ὡς ἀνεγράφη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ὁ αὐτοχειροτόνητος Τελώνης Πειραιῶς Ε. Ρωμαῖος ἐξέδοτο καταδικαστικὴν ἐπὶ λαθρεμπορίῳ ἀπόφασιν καὶ κατὰ τοῦ Ἐμμ. Μιταράκη πράκτορος τῶν Δανικῶν Ἀτμοπλοίων καὶ ὑποπροξένου τοῦ Βελγίου ἐν Πειραιεῖ καὶ δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν τὴν κατὰ νόμον τιμωρίαν αὐτοῦ. Γνωρίζοντες ὅποια σχέσεις συνδέουσι τὸν κ. Δ. Βουλπιώτην ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης μετὰ τοῦ κ. Ἐμμ. Μιταράκη δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε νὰ προεικάζωμεν ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Τελώνου Πειραιῶς θὰ ριθῆ εἰς τὰ ἀρχεῖα. Ἐν τούτοις θέλομεν παρακολουθῆσαι μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἐλπίζομεν νὰ κρατήσωμεν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας μας. Θὰ ἐπανεέλθωμεν.

Δ

Τὰ χάλαμας εἰς τὰς φυλακίς.—Τὸ διάβολος τοὺς πάλι βρῆκαν οἱ φυλακισμένοι μετὰ τὴν νέαν σειρὰν τῆς φρουρᾶς αὐτῶν ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων, ὅτε ὡς ἐκ συνθήματος, θαρρεῖς, καὶ ὁ καιρὸς ἐτράπη ἐπὶ τὸ ἀγριότερον προσλαβόντος τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὕψος τῶν νέων ἡμῶν φρουρῶν. Οἱ γωροφύλακες τοῦ πρώτου μᾶς εἶχον πλέον κάπως συνηθίσῃ καὶ ἐγειναν ἡμερώτεροι. Τώρα ὅμως μετὰ τὸ ἑβδομον σύνταγμα τὰ πέρνοῦμεν ἄσχημα. Ἡ πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας ὑπερβολικὴ αὐστηρότης τρέπει αὐτοὺς εἰς ἀτακτον φυγὴν, τὰς δὲ τρεῖς πρώτας ἡμέρας καθ' ἃς ἐτέθημεν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς νέας φρουρᾶς καὶ αἵτινες συνέπεσε νὰ ἦναι γαρμύσσοι ἐορταζόμενας ἐπεράσαμεν ὡς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ἀνήμερα τῶν φώτων, μόλις εἰς τὰς ἐννιάμισυ ἐπετράπη νὰ ὀψωνίσωσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ μέχρι τῆς δεκάτης δὲν εἶχομεν ἐφη-

BEPINA

Πλὴν καὶ ἡ Ἄγνη
καθεύδει ἔτι.

ZOH

Τί εὐδαίμων ἀληθῶς
ὁ ἔχων ὕπνον εἰς τοιαύτην κρίσιμον
τῶν πάντων ὥραν. (βλέπουσα ἐν τῷ θαλάμῳ)
Ρέγγει ἔτι (καλοῦσα) Αἰ, Ἄγνη!

BEPINA

Φοβοῦμαι...

(Εἰσέρχεται ὁ Νοταρᾶς. Τὰ κοράσια τὸν ἐναγκαλιζονται)

ZOH

*Ὁ πατέρας!

BEPINA

*Ὁ πατέρας μας!

ΝΟΤΑΡΑΣ

Διατί τόσον τρέμετε, παιδιά μου!

ZOH

Τοῦρκοι, πατέρα!...

Πᾶσα ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ αὐτῆ ἐγένετο πρὸς ἐξεικόνισιν τοῦ δέους, ὅπερ κατεῖχε τὴν δυστυχῆ Πόλιν. Καὶ καθησυχάζει ἐπελθὼν ὁ Νοταρᾶς τὰ κοράσια του, ἐμπιστεύεται πάλιν αὐτὰ εἰς τὴν Ἄγνην καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Προσπαθεῖ δὲ νὰ πείσῃ τοῦτον, ὅπως δυσπιστήσῃ ἀπολύτως

μερίδας, διότι ἀπηγορεύετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸν ἐφημεριδοπόλιν. Περὶ κρασιῦ πλέον μὴ ἐρωτᾷτε· οὔτε διὰ μετᾶλληψιν δὲν εἶχομεν.

Τὶ τὰ θέλετε, οἱ φυλακισμένοι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσουν τὴν λαμπρὰν ἐκείνην φρουρὰν τοῦ μηχανικοῦ, ἥτις ἤξευρε νὰ συμβιβάζῃ τὸ καθήκον πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοῦ οἵτινες ἤρχοντο ὡς ἀρχιφύλακες, ἄνδρες μεμορφωμένοι, ἀνεπτυγμένοι καὶ φιλόανθρωποι ἀντελαμβάνοντο παρευθὺς τοῦ ποιοῦ, τοῦ ἠθικοῦ, τῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως, τοῦ χαρακτῆρος ἐκάστου τῶν φυλακισμένων καὶ ἐγνώριζον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὅποιον ὄφειλον νὰ φανοῦν ἄνθρωποι καὶ αὐτοί.

Αἱ φυλακαὶ ἐραιδρόνοντο ὑπὸ τὴν φρουρήσιν αὐτῶν, ἐχύνετο βάλσαμον παρηγορίας εἰς τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους ἐκ μόνης τῆς παρουσίας των καὶ ἡ ἡσυχία, ἡ τάξις αὐτῶν οὐδὲν διαταράσσειτο.

Σήμερον νομίζεις ὅτι ἀξιωματικοὶ τε καὶ σκοποὶ φαντάζονται ἑαυτοὺς ἀπέναντι Τούρκων.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἐν τῷ καλειδοσκοπίῳ τῶν καθ' ἐκάστην ἀνανεουμένων φρουρῶν θὰ ἴδωμεν καὶ ἰλαρὰς μορφὰς πρὸ ἀναψυχῆν εἰκοσιτετράωρον τοῦλάχιστον καὶ ὅτι, προϊόντος τοῦ χρόνου, θὰ ἐννοήσῃ καὶ ἡ νέα φρουρὰ ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἐδῶ ὄλω μὲ Νταβέληδες, ἢ μὲ Σπανοὺς καὶ Τάκηδες.

Ἀφέλεια. — Ἐν τῷ ἐνταῦθα Πλημμειοδικεῖῳ ἐκλήθη χωρικός μάρτυς νὰ δοκισθῇ. Μόλις ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἤρξατο ἀπαγγέλλων τὸν τύπον τοῦ ὄρκου «ὀρκίζομαι. . .» ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχε καταροὴν πρὸ ἡμερῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἠσθάνετο πιέζον τὴν ρίνα του. Καὶ ἀμέσως σταματᾷ εἰς τὸ «ὀρκίζομαι εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. . .» καὶ περιποιεῖται παταγωδῶς τὴν κυρὰ ποῦ κατέβαινε κατὰ τὸ δημῶδες αἶνιγμα. Μ' ὄλην δὲ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ προέδρου καὶ τοὺς γέλωτας τοῦ ἀκροατηρίου, θέτει πάλιν τὴν καθαρὰν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς τὸν πρόεδρον, τὸν ἐρωτᾷ ἀφελέστατα.

πρὸς τοὺς Λατίνους, ὑποστηρίζων τὸ γνωστὸν «Καλλίτερον φακίολιον τοῦ τούρκου ἢ λατινικὴ τίαρα». ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἐννοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Πόλεως πᾶσαν συμπάθειαν, ἔστω καὶ τὴν μᾶλλον δολίαν, ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ὠφελῆθῃ τι ἐξ αὐτῆς. Δὲν παραδέχεται δὲ καὶ τὰς ὑποψίας τοῦ Νοταρᾶ περὶ τοῦ Λόγγου, ὃν ὁ ποιητὴς παριστάνει εἰδεδεθῆ καὶ ἀπαίσιον τὴν ὄψιν ἐπὶ πλέον, πρὸς ἐξεικόνισιν τῆς ψυχῆς του. Οὐχ' ἦττον ὁ Λόγγος προχειρίζεται ἐν τοῖς ἀνακτόροις Πρωτοστράτων ἐν μεγάλῃ πομπῇ, τὴν ὅποιαν σκηνικῶς ὁ ποιητὴς παριστάνει ἐξαίρετα, καὶ ἀναδέχεται νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς μᾶλλον ἐμπιστευτικὰς θέσεις. «Ὅταν ὅμως πλησιάζῃ ἐξ ἀνάγκης τῶν τύπων νὰ ἀσπασθῇ τῆς χεῖρα τοῦ αὐτοκράτορος, καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμῶν καὶ πίπτει χαμαὶ πάντων ἀπορούντων, συνέρχεται δὲ μετ' ὀλίγων καὶ δικαιολογεῖται πρεπόντως, ὅτι ἦτο παροδικὴ τις ζῆλη. Ἐπειγόμεθα νὰ ἴδωμεν τὴν ὀλονὲν βραδύνουσαν καὶ ὑπὸ ἐπεισοδίων ἀνακοπομένην δέσιν τοῦ δράματος, εὐρίσκομεν δὲ ταύτην ἐν τῇ τρίτῃ πράξει τοιαύτην· ὁ Λόγγος τιμᾷται ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, οὐδ' ἰσχύουσιν αἱ κατ' αὐτοῦ καταγγελίαι τοῦ Νοταρᾶ· ὁ τρελλὸς ὅμως ἀκούεται ἐξωθεν φωνάζων ἀσυνάρτητα. «Φοβοῦμαι τὸν τούρκον Μεχμέτην, ἀλλὰ φοβοῦμαι περισσότερο τὸν φράγκον Μεχμέτην· ἔχει πτερὰ λογγωμένα εἰς τὴν κεφαλὴν» κτλ. Ὁ Νοταρᾶς κάτι ζητεῖ, δι' ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεως πρὸς τὸν τρελλόν, νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτων τῶν λόγων, ἀλλὰ μάτην. Τέλος, ἐν νυκτὶ, εἰς τὴν Πύλιν τοῦ Ρω-

— Ποῦ εἶμαστε, κ. πρόεδρος;

Πράγματι ποῦ εἶμαστε!

(Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Πατρῶν).

Ποῦ ἀνοίγεσαι! — Αὐτὸ εἶν' ἐφέτος τὸ ἀποκρηάτικο λογάκι τοῦ συρμού. Ἐβγήκε δὲ ἀπὸ τῆς φυλακῆς καὶ ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἔξω, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀδειαν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐπῆρε δρόμο πλέον καὶ τοῦ ἀξίζει διότι καὶ σύντομον εἶναι καὶ πολυσήμαντον καὶ πανταχοῦ ἐφαρμόζεται, πολὺ ἀνώτερον καθ' ὅλα καὶ τοῦ πολυκρότου ἐκείνου κόφ' το.

Τὸ ἀνάστημα τοῦ διαδόχου. — Ἡ 8^η ἐφημερὶς ἀναφέρουσα δι' ἡγεμονίας φωτογράφου ἐφωτογράφησε τὸν διάδοχον ἐν μέσῳ τοῦ διοικητοῦ τοῦ πρώτου συντάγματος κ. Γεωργίου Μαυρομιχάλη καὶ τοῦ συνταγματάρχου κ. Σέχου λέγει ἐπ' αὐτῶν ὅτι αἱ φωτογραφικαὶ αὐταὶ εἰκόνες προωρισμέναι ἵνα σταλῶσιν εἰς Γερμανίαν θὰ κινήσωσι τὸν θαυμασμόν ἢ δὲ γερμανικὴ αὐλὴ θὰ καμαρώσῃ ἐν τῷ γαμβρῷ αὐτῆς τὸ ἀνάστημά του ὡς τὸ ὑψηλότερον ἀνάστημα κτλ.

Αὐτὸ μᾶς ἐφάνη περίεργον.

Μήπως ἀφ' ὅτου ἐφυλακίσθη ὁ **Κραμπάδης** ὑψήλωσε τόσον ὁ Κῶτσός μας, ὥστε νὰ ὑπερβῇ καὶ τὸν ὑπερύψηλον ἐκεῖνον Μαυρομιχάλην μας;

Ποῦ ἀνοίγεται ἡ Ἐφημερὶς.

Παπαχριστοφιλόπουλος. — Ἡ ἀντιπολίτευσις, πρὶν ἐξαντλήσῃ ἐπὶ τὸν Σπάρταλὴν τῆς καὶ μὲ νομὸν ἀκόμη τὸν Τάκην καὶ τὸν Ντάνη τῆς ἐπέταξε ἐστὴ μέσῃ τὸν Παπαχριστοφιλόπουλόν τῆς καὶ ἔκαμε τὴν συμπολίτευσιν πάλιν νὰ χάσῃ τὰ νερά τῆς.

Ὁ Τρικούπης ἀπέναντι τῆς νέας ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἀερναίας Ὑδρας ἥτις ἀπειλεῖ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, σύγγισιν δ' ἐπαθον φρενῶν πολλοὶ τῶν φίλων του. Ἡρακλέους πρόσωπον παρωδῶν εἰς μάτην ἀγωνίζεται ὅπως ἀποκόψῃ τὰς στερεὰς κεφαλὰς τοῦ τέρατος. Οὔτε μίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κόψῃ. Ἀλλὰ καὶ μίαν ἂν ἔκοπτε θ' ἀνεφύοντο δέκα ἄντ' αὐτῆς.

Ἰολάου δὲ πρόσωπον παρωδῶν ὁ Τζάνης ἠθέλησε ν' ἀνά-

μανοῦ, ὁ ἄθλιος Λόγγος, μονολογῶν ἐν σατανικῇ ταραχῇ, ἐκδηλοῖ τὸ σχέδιον τῆς προδοσίας του· καὶ κατασκοπεύεται μὲν ὑπὸ τοῦ τρελλοῦ κεκρυμμένου ὀπισθεν βράχου ἐν τῇ μονομανίᾳ του κατὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὄρμα, τὸν συλλαμβάνει, τὸν πνίγει, ὡς εομίζει· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον στήνεται κατ' αὐτοῦ ἄλλη ἐνέδρα· ἔρχεται δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου διαταχθεὶς ὁ Ἀκινάτης μετ' ἡμετέρας εἰς εὐρακισκανὸν μοναχόν, τὸν ἐξαπατᾷ ἐντέχνως καὶ μανθάνων παρ' αὐτοῦ, ὅτι θέλει νὰ μεταβῇ νύκτωρ, ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ πάλιν τῶν στοιχείων, εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, προσποιεῖται ὅτι δέχεται ὁ ἴδιος νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τ' ἀπόκρημα (κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, διότι δὲν εἶναι τοιαύτη ἀνάγκη εἰς τὰ μέρη ἐκείνα)· οὕτω δὲ ὑποτίθεται, ὅτι μανθάνει τοὺς κακούργους σκοπούς του, εἰς αὐτοὺς δὲ συγκεντροῦται ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον. Εἰς τὴν δ' πράξιν γίνεται φανερωτέρα συμπλοκὴ μεταξὺ ἐνωτικῶν καὶ ἀθνωτικῶν, ἐνῶ δὲ ἐπανέρχεται κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Ἀκινάτης, ἐκλαμβάνεται ὡς ἀληθὴς φραγκισκανὸς καὶ φονεύεται ὑπὸ τῶν φίλων του αὐτῶν· μένει δ' εἰς ἀγνοίαν τοῦ μυστικοῦ του ὁ Νεοφύτης καὶ ὁ Νοταρᾶς καὶ μόνος ὁ τρελλός, ὅστις καταντᾷ ἀκουσίως νὰ λαμβάνῃ πολὺ φρόνιμον μέρος ἐν τῷ δράματι, ἀνερευᾷ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πτώματος καὶ ἀνευρίσκει χειρόγραφα, ἅτινα ὅμως δὲν δύναται ν' ἀναγνώσῃ.

(ἀκολουθεῖ).

ψη τὴν παπαχριστοφιλοπουλικὴν κεφαλὴν τοῦ θηρίου, ἀλλ' ἐκείν ὁ ἴδιος.

Πολὺ ἀνοίγεται κί' αὐτός!

Ἁγιασμὸς καὶ Φόρος. — Δὲν σέβεται πλέον τίποτε ἡ ἀπληστος φορομανία τοῦ κατ' ἔξοχὴν φορομπήχτου ἡμῶν. Ἀνήμερα τῶν φώτων καὶ ἐνῶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐκάλουν τοὺς πιστοὺς εἰς τοὺς Ναοὺς, ὁ ὑποταμίας Χρυσοχέρης προσεκάλει τοὺς σφείλοντας φόρους οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων νὰ προσέλθωσιν ἵνα πληρώσωσιν αὐτούς. Οὕτω διὰ τοὺς χριστιανούς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ μόνος καὶ τὸν ἁγιασμόν μὴ σέβασθῆς καλικάντζαρος ἦτο ὁ κ. ὑποταμίας.

Κύριε Χρυσοχέρη, *πολὺ ἀνοίχθηκες καὶ σὺ.*

Σβορώνος Καβδαδίας κλπ. — Ἄσχημα τὴν ἔχουν οἱ κύριοι Καβδαδίας καὶ Σα. Ὁ τόσον ἀδίκως κατηγορηθεὶς καὶ ἐνεχόμενος εἰς τὴν κλοπὴν τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Ἰωάννης Σβορώνος, ὃν περιφανῶς ἀπεζημίωσε καὶ ἱκανοποίησεν ἡ αὐτοκρατορικὴ πρωσσικὴ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, δημοσιεύει ἐκθεσίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**Ἡ κλοπὴ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου**». Εἶναι δὲ αὕτη ἀληθὴς ἐκθεσίς διὰ τοὺς κ. κ. Καβδαδίων καὶ Σαν, τῶν ὁποίων ἐκθέτει τὸ ποῖον, ὅπως τοὺς πρέπει, διὰ νὰ μάθουν κί' αὐτοὶ νὰ μὴ ἀνοίγωντα πολὺ.

Τί τὸ θέλετε; Ὁ Κότταρης εἶπε διὰ τὸ ρωμέϊκο τὴν λαμπροτέραν ἀλήθειαν δι' ἐκείνου τοῦ τοῦ ἀθανάτου «κλιέφτω κλιέφτεις, κλιέφτει», ἂν καὶ *πολὺ ἀνοίγουντα κί' αὐτός.*

Κλοπαὶ καὶ λωποδυσίαι. — Θρασεῖαν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἵνα εἰπωμεν κατὰ τὸ κλασικὸν ὕφος τῶν ἄλλοτε συναδέλφων, ἀπὸ τίνος, ἡ κλοπὴ ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. Ἀνθαμιλλῶνται, νομίζεις, αἱ δύο γειτόνισαι ποῖα νὰ ὑπερβῆ τὴν ἄλλην ὡς πρὸς τὴν εὐφυίαν ἐν τῇ κλοπῇ. Μέχρι τοῦδε ὅμως τὰ πρωτεῖα ἔχουν οἱ κλέπτει τῶν Ἀθηνῶν οἱ ὅποιοι ζέρουσιν καὶ νὰ κλέψουν καὶ νὰ κρύψουν.

Πολὺ ἀνοίγουντα. Αἱ! κύριε Στάϊκε, *δὲν ἀνοίγεται καὶ σὺ!*

Ὁ Φὼν δὲν ἀκούεται. — Ὁ φοβερός λωποδυτομάστιξ τοῦ Πειραιῶς, ὁ Φὼν, δὲν ἀκούεται πλέον. Τοῦ πῆραν οἱ λωποδύται τὸν ἄερα κί' ἀνοίγουντα πολὺ. Ἄς προσέχη, διότι πλησιάζουν αἱ Ἀπόκρεω καὶ θὰ τὸν παρωθήσουν διαφορετικὰ, νὰ μάθῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε *ν' ἀνοίγεται κί' αὐτός.*

Νέος Νέρων. — Εἰς τὰς ἐνταῦθα φυλακὰς, οἱ κατάδικοι Καλάμης καὶ Μπιτσαρώνης οὐχὶ ἄπαξ ἦλθον εἰς διαπληκτισμούς καὶ ἀλληλομαχαιρώματα ἐπικίνδυνα καὶ μὴ. Τελευταίως δὲ ὁ Καλάμης μετνήχθη εἰς τὰς φυλακὰς Ναυπλίου.

Πρὸ τινῶν ὅμως ἡμερῶν μετεφέρθη καὶ πάλιν παρὰ τοῦ ὑπουργείου ἐνταῦθα, τῇ ἀξιωματικῇ δὲ προνοίᾳ τῶν ἐπιστατῶν ἐνεκαθεύρηθη εἰς τὴν πτέρυγα τῶν ὑποδίκων, ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μετὰ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ διαμένοντος ἐν τῇ τῶν καταδίκων. Οὕτω δὲ διήγον ἀμφοτέροι λίαν ἡσύχως, οὐδένα ἐνοχλοῦντες.

Αἰφνης ὅμως γῆθς τὴν πρωίαν, πλακῶνει ὁ διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας κ. Φανδρίδης, ἐξηγριωμένος, μὲ τὰς ὡς σκούπας μουστάκες τοῦ ἄνω κάτω καὶ διατάσσει νὰ μετενεχθῇ καὶ ὁ Καλάμης εἰς τὴν πτέρυγα τῶν καταδίκων.

Εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς διαμαρτύρεται ὅτι ἐκ τούτου κινδυνεύει ἡ ζωὴ του· εἰς μάτην καὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι πτέρυγος ὁ Μπιτσαρώνης τῷ φωνεῖ τοῦτο· εἰς μάτην οἱ ἐπιστάται τῷ ὑποδεικνύουσι τὸ δλέθριον τῆς διαταγῆς του· εἰς μάτην τῷ λέ-

γουςιν ὅτι οὗτοι εἰσὶν ὠπλισμένοι. Ὁ κ. Φανδρίδης ἀκαμπτος, ἐπιμένει νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ του, χωρὶς κἄν νὰ διατάξῃ τὴν ἀφόπλισιν τῶν τουλάχιστον.

Καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Καλάμη εἰς τὴν πτέρυγα τῶν καταδίκων, συμπλέκονται, καὶ φόρα κάμει σεβασταὶ καὶ ὁ Μπιτσαρώνης πληγώνεται εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ δὲ Φανδρίδης, ὡς ἄλλος Νέρων, θεῖται ἐκ τοῦ προαυλοῦ τὴν αἵματηρὰν ταύτην σκηνήν, τὸ ἔργον του δηλαδὴ, μειδιῶν ὑπὸ τοὺς ὡς ἀρχιληστοῦ μύστακας του.

Μά! δὲν ὑπάρχει, ἐπὶ τέλους ἐδῶ ἔστ' Ὁ ρωμέϊκο καμμία ἐξέλεγεξίς;

Ὁ Φανδρίδης ὑπὸ σκοποῦ θέτει δύο ἀνθρώπους ἀντιμετώπους, ὅπως σκοτωθῶν· δὲν θὰ τῷ ζητηθῇ διὰ τοῦτο λόγος; Πού ζῶμεν;

Δύναται κανεὶς ἀνεξέλεγκτως εἰς τὸ εὐνομούμενον, ὡς λέγομεν, κράτος μας νὰ διαθέτῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἡ ἐπίβλεψις τῷ ἀνετέθη;

Θετικῶς δὲ μανθάνομεν ὅτι τὰ αὐτὰ ἔπραξε καὶ ἐν Αἰγίνῃ ἐνώσας δύο ἀντιπάλους μερίδας, κερωρισμένας, τῇ ἀξιωματικῇ φροντίδι τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν κ. Μαγγίνα. Ἐκ τούτου δὲ προῆλθον εἰς φόνος καὶ ἕ τραυματισμοί.

Βρε ἀδελφε Σίμων Ἀποστολίδη, τουλάχιστον σὺ δὲν κάνεις ἐξ εὐσπλαγγίας τίποτε; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πάσχει ἀπὸ δλεθρίαν διὰ τὸν κόσμον φύχωσιν· δὲν κάνεις μίαν ἐκθεσίαν νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ Δαφνί, ἐὰν μάλιστα τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν μεταφορὰν του, ὅπως καλύψῃ τὴν εὐθύνην του.

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΨΥΧΩΣΕΙΣ

I

Παράξενη κί' ἀπίστευτη μὴ ψύχωσίς μου εἶναι
Σοῦ λέω φεύγα ἄ σέ ἴδῳ καὶ δὲ σοῦ λέω μείνε,
Τὴν ὥρα ποῦ σέ λαχταρῶ, σέ διώχνω καὶ μὲ μίαν
Τὸ μετανιώνω καὶ θρηνῶ, ἄν τὸν Ἱερεμίαν.

II

Ὁ Ναπολέων ἔπασχεν ἀπ' ἀριθμομανίαν
Τῶν παραθύρων ἄ! σ' αὐτὸ ἀληθινὰ τοῦ μοιάζω
Κί' ἐγὼ παράθυρα μετρῶ, ὡς ποῦ νὰ εὐρω μίαν
Νὰ μένη ἔστ' οὐκ ἀθύρο, νὰ γλυκοκουβεντιάζω.

Ξεψυχωμένος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστῶμεν ἑως ἰδιαιτέρως τὸ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Σταθοπούλων διευθυνόμενον **ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤῶΝ**, ἐν τῇ Ὁδῷ Αἰέλου, ὅπ' ἀριθ. 47.

Τὸ πάσης ὑποστηρίξω: ἄξιον ἐργοστάσιον τοῦτο ἐξάγει καθ' ἑκάστην 400 λαίμοδετας παρέχον ἐργασίαν εἰς 25 ἐργάτας. Ἄπειρος εἶναι ἡ ποικιλία τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὄψεων, τῶν χρωμάτων τῶν λαίμοδετῶν αὐτῶν, οἵτινες ἀμιλλώμενοι πρὸς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς κατὰ τὴν τέχνην, τὴν στερεότητα καὶ τὴν κομψότητα, ὑπερτεροῦσιν ἐκείνων ὡς πρὸς τὰς τιμὰς, ὄντες ἀσυγκρίτως εὐθηνότεροι. Μὲ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἢ μὲ δύο ἢ μισο δραχμὰς ἔχετε λαίμοδετὴν δι' ὃν θὰ ἐπιτηρώνατε τέσσαρας ἢ τεσσαετηρίσμιου.

Ἡ ἐγγύριος αὐτῆ βιομηχανία πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ. Οἱ ἀδελφοὶ Σταθοπούλοι δι' αὐτῆς παρέχουν πόρον ζωῆς εἰς ἐργατικὰς οἰκογενεῖας καὶ ἐμποδίζουσι ἱκανὸν ἑλληνικὸν χρήμα νὰ ταξειδεύσῃ εἰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς.

Εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα εὐρίσκετε μαῦρα καὶ λευκὰ μεταξωτὰ, χρωματιστὰ διαφόρων ποιότητων καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ψιλικῶν, ἀσπρόβρουχ κλπ.

Κατευχρῖσται δὲ ὁ ὄψωνίζων ἐξ αὐτοῦ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων καὶ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ διευθυνόντος αὐτοῦ. Ὅλοι οἱ ἐκεῖ ὄψωνίζοντες τι εἶναι ἀξιο συγχαρητηρίων διότι παίρνουν τὰ λεπτά των πίσω, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον.